NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA

JÁN MAZÁK

prednesené 15. septembra 2009 [1]

I — Úvod

1. Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania podal Nejvyšší správní soud (Česká republika) v rámci konania, v ktorom proti sebe stoja Milan Kyrian (ďalej len „žalobca“) a Celní úřad Tábor (Česká republika) (ďalej len „žalovaný“) a ktoré sa týka vymáhania nedoplatkov spotrebnej dane žalovaným na základe platobného výmeru vydaného Hauptzollamt Weiden (hlavný colný úrad, Weiden) (Nemecko) voči žalobcovi, ktorý doručilo Ministerstvo financí — Generální ředitelství cel (Česká republika).

2. Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, chce objasniť, či podľa článku 12 ods. 3 smernice Rady 76/308/EHS z 15. marca 1976 o vzájomnej pomoci pri vymáhaní pohľadávok týkajúcich sa určitých poplatkov, odvodov, daní a ďalších opatrení (v znení zmien a doplnení) [2], má právomoc preskúmať vykonateľnosť uvedeného platobného výmeru a to, či bol tento platobný výmer žalobcovi riadne doručený. Vnútroštátny súd chce tiež objasniť, či vo svetle všeobecných zásad práva Spoločenstva, konkrétne zásady práva na spravodlivé súdne konanie, zásady riadnej správy vecí verejných a zásady právneho štátu, doručenie platobného výmeru žalobcovi v inom ako preňho zrozumiteľnom jazyku, ktorý navyše nie je úradným jazykom Českej republiky, predstavuje vadu, ktorá umožňuje odmietnuť vymáhanie danej pohľadávky.

II — Právo Spoločenstva

3. Článok 6 smernice 76/308 stanovuje:

„1. Dožiadaný orgán na základe žiadosti dožiadajúceho [dožadujúceho — *neoficiálny preklad*] orgánu v súlade s pravidlami platných zákonov, iných právnych predpisov a administratívnych opatrení, ktoré sa vzťahujú na refundáciu [vymáhanie — *neoficiálny preklad*] podobných pohľadávok pochádzajúcich z členského štátu, v ktorom sa nachádza dožiadaný orgán, refunduje [vymáha — *neoficiálny preklad*] pohľadávky, ktoré sú pred-

1 — Jazyk prednesu: angličtina.
2 — Ú. v. ES L 73, s. 18; Mim. vyd. 02/001, s. 44.

metom nástroja umožňujúceho ich uplatnenie [exekučného titulu — *neoficiálny preklad*].

2. Pre tento účel akákoľvek pohľadávka, pre ktorú bola podaná žiadosť o refundáciu [vymáhanie — *neoficiálny preklad*], bude považovaná za pohľadávku členského štátu, v ktorom sa nachádza dožiadaný orgán s výnimkou prípadov, na ktoré sa vzťahuje článok 12.“

4. Článok 12 smernice 76/308 stanovuje:

„1. Ak v priebehu refundácie [vymáhania — *neoficiálny preklad*] pohľadávka a/alebo nástroj umožňujúci jej uplatnenie [exekučný titul — *neoficiálny preklad*], vydaný v členskom štáte, v ktorom sa nachádza dožiadajúci [dožadujúci — *neoficiálny preklad*] orgán, je predmetom sporu so zainteresovanou stranou, tak táto strana podá podnet v súlade s platnými zákonmi príslušnému orgánu členského štátu, v ktorom sa nachádza dožiadajúci [dožadujúci — *neoficiálny preklad*] orgán. Tento podnet musí byť oznámený dožiadajúcim [dožadujúcim — *neoficiálny preklad*] orgánom dožiadanému orgánu…

2. Hneď ako dožiadaný orgán prijme oznámenie uvedené v odseku 1, buď od dožiadajúceho [dožadujúceho — *neoficiálny preklad*] orgánu alebo od zainteresovanej strany, preruší konanie o uplatnení pohľadávky do rozhodnutia príslušného orgánu vo veci, ak žiadajúci [dožadujúci — *neoficiálny preklad*] orgán nepožiada inak v súlade s druhým pododsekom…

Napriek prvému pododseku odseku 2 žiadajúci [dožadujúci — *neoficiálny preklad*] orgán môže v súlade so zákonmi, inými právnymi predpismi a správnymi opatreniami platnými v členskom štáte, v ktorom sa nachádza, žiadať od požiadaného [dožiadaného — *neoficiálny preklad*] orgánu, aby vymáhal spornú pohľadávku, pokiaľ príslušné zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia platné v členskom štáte, v ktorom sa požiadaný [dožiadaný — *neoficiálny preklad*] orgán nachádza, umožňujú takýto postup. Ak výsledok sporu je následne v prospech dlžníka, žiadajúci [dožadujúci — *neoficiálny preklad*] orgán bude zodpovedať za preplatenie akýchkoľvek vymáhaných čiastok spolu s akoukoľvek dlžnou kompenzáciou v súlade so zákonmi platnými v členskom štáte, v ktorom sa požiadaný [dožiadaný — *neoficiálny preklad*] orgán nachádza.

3. Ak prijaté opatrenia pre uplatnenie [na vymáhanie — *neoficiálny preklad*] pohľadávky v členskom štáte, v ktorom sa nachádza dožiadaný orgán, sú sporné, potom podnet musí byť podaný na príslušnom orgáne [tohto — *neoficiálny preklad*] členského štátu v súlade s jeho zákonmi a opatreniami.

…“

III — Konanie vo veci samej a prejudiciálne otázky

5. Hauptzollamt Weiden (hlavný colný úrad, Weiden) (Nemecko) vydal 2. júla 1999 rozhodnutie „Steuerbescheid“ (ďalej len „platobný výmer“) adresované príjemcovi „Milan Kyrian, Studnicni 836, 39811 Protivin/Tschechien“, ktorým menovanému uložil zaplatiť spotrebnú daň z liehu vo výške 218 520 DEM. Platobný výmer bol doručený prostredníctvom českého ministerstva financií — generálneho riaditeľstva ciel 6. augusta 1999.

6. Dňa 28. septembra 2004 požiadal Hauptzollamt Regensburg (Hlavný colný úrad v Regensburgu) (Nemecko) podľa článku 6 smernice Rady 76/308/EHS české ministerstvo financií — generálne riaditeľstvo ciel (ďalej tiež „dožiadaný orgán“) o vymáhanie nedoplatku spotrebnej dane v zmysle platobného výmeru. V žiadosti o vymáhanie je ako dlžník identifikovaný žalobca, a to menom, priezviskom, miestom bydliska a dátumom narodenia, a daňový nedoplatok je spolu s penále vyčíslený na 3 258 625,30 CZK.

7. Dožiadaný orgán prípisom zo 6. decembra 2004 delegoval vymáhanie nedoplatku na žalovaného. Žalovaný vydal 10. decembra 2004 (v súvislosti so spotrebnou daňou) a 30. decembra 2004 (v súvislosti s penále) výzvy na zaplatenie daňového nedoplatku v dodatočnej lehote. Proti uvedeným výzvam podal žalobca odvolanie, ktoré Celní ředitelství České Budějovice (Česká republika) zamietlo rozhodnutiami zo 4. marca 2005 a 6. apríla 2005.

8. Žalovaný vydal 6. marca 2006 exekučný príkaz, ktorým nariadil vykonanie exekúcie nedoplatku spotrebnej dane zrážkami zo mzdy žalobcu. Proti exekučnému príkazu podal žalobca námietky, ktoré žalovaný zamietol rozhodnutím z 31. októbra 2006 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

9. Žalobca podal proti napadnutému rozhodnutiu správnu žalobu, v ktorej namietal najmä to, že identifikácia príjemcu v platobnom výmere (menom, priezviskom a miestom bydliska) je nedostatočná, keďže tieto údaje sú zhodné pre tri osoby, a síce pre žalobcu, žalobcovho otca a žalobcovho syna. Z tohto dôvodu nie je platobný výmer vykonateľný a žalovaný nie je oprávnený z viacerých osôb, ktoré zodpovedajú opisu uvedenému v platobnom výmere, vybrať práve žalobcu a viesť exekúciu práve proti nemu. Z rovnakých dôvodov tiež nemožno exekučný titul považovať za riadne doručený žalobcovi, keď z dokladu o doručení predloženého dožiadanému orgánu vyplýva iba to, že platobný

výmer bol odovzdaný príjemcovi „Milan Kyrian, Studniční 836, 39811 Protivín“, čo podľa žalobcu nemôže slúžiť ako dôkaz, že platobný výmer bol riadne doručený do vlastných rúk práve žalobcovi. Žalobca ďalej namietal, že nerozumel dokumentom, ktoré mu zaslali nemecké colné orgány v nemčine, a nemohol podniknúť príslušné právne kroky na ochranu svojich práv. Žalobca sa domnieva, že nie je jeho povinnosťou zabezpečiť si na vlastné náklady preklad písomností nemeckých colných orgánov.

10. Krajský súd v Českých Budějoviciach žalobu zamietol rozsudkom zo 14. marca 2007, č. j. 10 Ca 239/2006 — 40 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Proti napadnutému rozsudku podal žalobca kasačnú sťažnosť na vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania. V kasačnej sťažnosti žalobca tvrdil, že exekučný titul nie je vykonateľný, pretože neobsahuje dostatočne určité označenie dlžníka, ktoré by vylúčilo jeho zámenu s inými osobami. Nie je v právomoci žalovaného, aby túto vadu platobného výmeru napravoval vlastným úsudkom o tom, ktorej osobe platobný výmer ukladá povinnosť. Táto vada podľa žalobcu nemôže byť zhojená ani tým, že žalobca je ako príjemca exekučného titulu označený v žiadosti o vymáhanie (kde sa prvýkrát objavuje dátum narodenia žalobcu). Ďalej žalobca namieta aj to, že platobný výmer mu nebol doručený riadnym spôsobom, ktorý by mu umožnil podniknúť kroky na obranu svojich práv, keďže na doručenke založenej v spise je ako adresát označený menom, priezviskom a bydliskom, čo nepostačuje na preukázanie toho, že platobný výmer bol doručený práve žalobcovi a nie inej osobe zodpovedajúcej tomuto označeniu. Žalobca poprel, že by podpis na doručenke bol jeho podpisom. Okrem toho doposiaľ nemal príležitosť oboznámiť sa s platobným výmerom v češtine. Žalovaný sa domnieva, že ani jemu, ani českým správnym súdom neprislúcha skúmať platobný výmer z hľadiska podmienok jeho vydania a jeho náležitostí. Presná identifikácia žalobcu ako dlžníka jasne vyplýva zo žiadosti o vymáhanie vystavenej dožadujúcim orgánom. Ak by bol dátum narodenia v žiadosti o vymáhanie chýbal, žalovaný by bol dožadujúci orgán požiadal o doplnenie tohto údaju. Žalovaný zastáva názor, že platobný výmer bol žalobcovi doručený, čo vyplýva aj z jeho vlastného tvrdenia, že dostal listiny nemeckých colných orgánov, ktoré však nedostatočne identifikovali adresáta, boli vystavené iba v nemčine bez prekladu do češtiny a boli preňho nezrozumiteľné.

11. Vnútroštátny súd uvádza, že podľa ustálenej judikatúry českých vyšších súdov je článok 261a ods. 1 českého Občianskeho súdneho poriadku potrebné vykladať tak, že pri označení dlžníka musí ísť o „presnú

individualizáciu“ osoby dlžníka. Označenie dlžníka musí byť presné a nezameniteľné alebo aspoň z exekučného titulu musí byť možné bez akýchkoľvek pochybností vyvodiť, komu bola uložená povinnosť. Vnútroštátny súd zastáva názor, že z práva na spravodlivý proces a v ňom zahrnutého práva na obhajobu je možné vyvodiť, že české súdy by v predmetnom konaní mali prihliadať na námietku žalobcu týkajúcu sa nedostatočného označenia príjemcu (dlžníka) v samotnom platobnom výmere. Ak by bol akceptovaný názor žalovaného, že české orgány sú plne viazané označením dlžníka v žiadosti o vymáhanie, bol by žalobca úplne zbavený možnosti brániť svoje práva. Ak by české správne súdy neboli oprávnené posúdiť otázku vykonateľnosti platobného výmeru, viedlo by to k odopretiu spravodlivosti. Pokiaľ ide o doručenie platobného výmeru v nemčine, vnútroštátny súd sa domnieva, že v rámci ochrany záujmov príjemcov doručovaných písomností môže existovať všeobecná zásada vyplývajúca z práva na spravodlivý proces a z práva na obhajobu, že doručovanie sa musí vykonávať v úradnom jazyku štátu, v ktorom sa doručuje, alebo v inom jazyku, ktorému príjemca rozumie.

12. Na základe uvedených úvah Nejvyšší správní soud uznesením z 5. mája 2008 rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 12 ods. 3 smernice Rady 76/308/EHS z 15. marca 1976 o vzájomnej pomoci pri vymáhaní pohľadávok týkajúcich sa určitých poplatkov, odvodov, daní a ďalších opatrení vykladať tak, že pokiaľ sú na súde členského štátu, v ktorom má sídlo dožiadaný orgán, žalobou napadnuté opatrenia na vymáhanie pohľadávky, je tento súd oprávnený v súlade s právnymi predpismi tohto členského štátu skúmať, či doklad o vymáhateľnosti (exekučný titul) je vykonateľný a či bol dlžníkovi riadne doručený?

2. Vyplýva zo všeobecných právnych zásad práva Spoločenstva, najmä zásad spravodlivého procesu, riadnej správy vecí verejných a právneho štátu, že doručenie dokladu o vymáhateľnosti (exekučného titulu) dlžníkovi v jazyku inom než jemu zrozumiteľnom, ktorý zároveň nie je úradným jazykom štátu, v ktorom sa dlžníkovi doručuje, spôsobuje vadu, ktorá umožňuje odoprieť vymáhanie na základe takéhoto dokladu o vymáhateľnosti (exekučného titulu)?“

IV — Konanie pred Súdnym dvorom

13. Písomné pripomienky predložili Česká republika, Spolková republika Nemecko, Portugalská republika, Helénska republika, Poľská republika a Komisia. Pojednávanie sa uskutočnilo 13. mája 2009.

V — Prvá otázka

A — *Pripomienky predložené Súdnemu dvoru*

14. Česká republika sa domnieva, že súd členského štátu, v ktorom má sídlo dožiadaný orgán, nie je oprávnený skúmať, či je exekučný titul vykonateľný a či bol dlžníkovi riadne doručený. Tieto okolnosti môže skúmať iba príslušný orgán členského štátu, v ktorom má sídlo dožadujúci orgán. Spolková republika Nemecko sa domnieva, že článok 12 ods. 3 smernice 76/308 treba vykladať tak, že ak sú na súde členského štátu, v ktorom má sídlo dožiadaný orgán, napadnuté opatrenia na vymáhanie pohľadávky, tento súd nie je oprávnený v súlade s legislatívou tohto členského štátu skúmať, či je exekučný titul vykonateľný a či bol riadne doručený. Portugalská republika sa domnieva, že článok 12 ods. 3 smernice 76/308 treba vykladať v tom zmysle, že dožiadaný orgán nie je oprávnený skúmať platnosť titulu vystaveného dožadujúcim orgánom, ktorý je právoplatný a vykonateľný v čase zaslania žiadosti o vymáhanie dožiadanému orgánu.

15. Helénska republika pri obidvoch otázkach zastáva názor, že vo svetle zásady účinnej súdnej ochrany, ktorá je podľa ustálenej judikatúry všeobecnou zásadou práva Spoločenstva vyplývajúcou zo spoločných ústavných zásad členských štátov a obsiahnutou v článkoch 6 a 13 Európskeho dohovoru o ľudských právach (ďalej len „EDĽP“), treba článok 12 ods. 3 smernice 76/308 vykladať tak, že ak sú na súde členského štátu, v ktorom má sídlo dožiadaný orgán, napadnuté opatrenia na vymáhanie pohľadávky, tento súd je oprávnený v súlade s legislatívou platnou v tomto členskom štáte skúmať, či bol exekučný titul riadne doručený v úradnom jazyku alebo v jednom z úradných jazykov členského štátu, v ktorom má sídlo dožiadaný orgán. Poľská republika sa domnieva, že článok 12 ods. 3 smernice 76/308 je potrebné vykladať v tom zmysle, že ak sú na súdoch členského štátu, v ktorom sa nachádza dožiadaný orgán, napadnuté opatrenia na vymáhanie pohľadávky, tieto súdy nie sú oprávnené

v súlade s legislatívou tohto členského štátu skúmať, či je cudzozemský exekučný titul vykonateľný a či bol riadne doručený dlžníkovi príslušným orgánom dožadujúceho štátu.

v členskom štáte dožiadaného orgánu, takéto akty alebo rozhodnutia môžu podliehať súdnemu preskúmaniu v tomto členskom štáte.

B — *Posúdenie*

16. Komisia sa domnieva, že článok 12 ods. 3 smernice 76/308 treba vykladať v tom zmysle, že ak sú na súde členského štátu, v ktorom má sídlo dožiadaný orgán, napadnuté opatrenia na vymáhanie pohľadávky, tento súd nie je oprávnený skúmať, či je exekučný titul vykonateľný a či bol riadne doručený dlžníkovi. Ak však dožiadaný orgán poskytol pomoc v súvislosti s doručením exekučného titulu podľa článku 5 smernice 706/308 alebo podľa dvojstrannej alebo mnohostrannej zmluvy medzi dotknutými členskými štátmi, súd členského štátu, v ktorom má dožiadaný orgán sídlo, je oprávnený skúmať, či sa doručenie uskutočnilo v súlade s ustanoveniami vzťahujúcimi sa na doručovanie obdobných titulov v tomto členskom štáte. Analogicky, ak bol v súlade s článkom 8 ods. 2 smernice 76/308 exekučný titul akceptovaný alebo uznaný ako exekučný titul, alebo ak bol doplnený alebo zmenený exekučným titulom

17. Smernica 76/308 zavádza všeobecné pravidlá týkajúce sa vzájomnej pomoci s cieľom zabezpečiť vymáhanie pohľadávok, ktoré sa okrem iného týkajú niektorých ciel, daní a poplatkov. [3] V tejto súvislosti smernica 76/308 zavádza tri samostatné a odlišné formy vzájomnej pomoci, ktoré musí dožiadaný orgán [4] v zásade vykonať v mene dožadujúceho orgánu [5]. Dožiadaný orgán musí v súlade s článkom 4 smernice 76/308 dožadujúcemu orgánu na žiadosť poskytnúť

3 — Pozri články 1 a 2 smernice 76/308. Pred prijatím smernice 76/308 nebolo možné vymáhať v jednom členskom štáte pohľadávku, ktorá sa opierala o dokument vydaný orgánmi iného členského štátu. Skutočnosť, že vnútroštátne ustanovenia týkajúce sa vymáhania boli uplatniteľné len v rámci územia jednotlivých štátov, bola prekážkou zavedenia a fungovania spoločného trhu a bránila plnej a spravodlivej aplikácii pravidiel Spoločenstva, čím umožňovala podvodné transakcie. Pozri prvé až tretie odôvodnenie smernice 76/308.

4 — Podľa článku 3 smernice 76/308 „dožiadaný orgán“ znamená príslušný orgán členského štátu, ktorému je predložená žiadosť o pomoc.

5 — Podľa článku 3 smernice 76/308 „dožiadajúci orgán“ [dožadujúci — *neoficiálny preklad*] znamená príslušný orgán členského štátu, ktorý predkladá žiadosť o pomoc v súvislosti s pohľadávkou.

informácie, ktoré dožadujúci orgán potrebuje na vymáhanie pohľadávok. Podľa článku 5 smernice 76/308 musí dožiadaný orgán oznámiť dlžníkovi všetky dokumenty týkajúce sa pohľadávok [6], ktoré pochádzajú z dožadujúceho členského štátu. [7] Doručenie zo strany dožiadaného orgánu sa teda môže týkať pohľadávky a/alebo jej vymáhania. [8] V súlade s článkom 6 smernice 76/308 musí dožiadaný orgán na žiadosť dožadujúceho orgánu vymáhať „pohľadávky, ktoré sú predmetom nástroja umožňujúceho ich uplatnenie [exekučného titulu — *neoficiálny preklad*]“.

18. Článok 7 smernice 76/308 stanovuje podrobné pravidlá týkajúce sa žiadosti o vymáhanie pohľadávky, ktorú dožadujúci orgán adresuje dožiadanému orgánu. Okrem toho článok 8 ods. 1 smernice 76/308 stanovuje pravidlo národného zaobchádzania s exekučnými titulmi zo strany dožiadaného štátu. [9] Členský štát teda musí exekučný titul priamo uznať a bez ďalšieho ho za taký považovať [10] bez toho, aby sa vyžadovalo akékoľvek osobitné konanie.

19. Je preto zrejmé, že tak ako Súdny dvor konštatoval v rozsudku vo veci Tsapalos a Diamantakis, smernica 76/308 stanovuje

6 — Tých, ktoré patria do pôsobnosti tejto smernice.

7 — Zdá sa, že platobný výmer bol žalobcovi doručený českým ministerstvom financií 6. augusta 1999 na základe dohody medzi Českou republikou a Spolkovou republikou Nemecko o vzájomnej pomoci colných orgánov z 19. mája 1995. Článok 7 uvedenej dohody stanovuje, že „na žiadosť colnej správy jednej zmluvnej strany colná správa druhej zmluvnej strany v súlade s platnými právnymi predpismi oznámi adresátovi všetky rozhodnutia a dokumenty dožadujúcej colnej správy…“.

8 — Článok 5 smernice 76/308 sa teda podľa môjho názoru týka dvoch rôznych foriem vzájomnej pomoci pri doručovaní dokumentov a rozhodnutí: po prvé tých, ktoré súvisia so samotnou pohľadávkou a po druhé tých, ktoré súvisia s jej vymáhaním.

9 — S tými, ktoré patria do pôsobnosti smernice. Pozri článok 2.

10 — „V súlade s článkom 8 smernice 76/308 musia byť odteraz exekučné tituly umožňujúce vymáhanie pohľadávky [od nadobudnutia účinnosti smernice Rady 2001/44/ES z 15. júna 2001, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 76/308/EHS o vzájomnej pomoci pri vymáhaní pohľadávok pochádzajúcich z operácií tvoriacich súčasť systému financovania Európskeho poľnohospodárskeho usmerňovacieho a záručného fondu a poľnohospodárskych odvodov a colných poplatkov a v súvislosti s daňou z pridanej hodnoty a niektorými spotrebnými daňami (Ú. v. ES L 175, s. 17; Mim. vyd. 02/012, s. 27)] vo všeobecnosti priamo uznané a bez ďalšieho považované za exekučné tituly umožňujúce vymáhanie pohľadávky na vnútroštátnom území, zatiaľ čo doposiaľ museli byť tieto tituly akceptované, uznané, doplnené alebo nahradené titulom, ktorým sa povoľuje ich vymáhanie na území členského štátu, v ktorom sa nachádza dožiadaný orgán.“ Pozri rozsudok z 29. apríla 2004, Komisia/Rada, C-338/01, Zb. s. I-4829, bod 71. Pozri tiež bod 75 uvedeného rozsudku. Pozri však článok 8 ods. 2 smernice 76/308, podľa ktorého môžu členské štáty zaviesť výnimku z článku 8 ods. 1 uvedenej smernice a zo zásady národného zaobchádzania. Zdá sa však, že článok 8 ods. 2 smernice 76/308 nie je pre konanie na vnútroštátnom súde relevantný. Možnosť prijať výnimku z článku 8 ods. 1 Česká republika zjavne pri preberaní smernice nevyužila. Pozri článok 6 ods. 1 zákona č. 191/2004 o medzinárodnej pomoci pri vymáhaní niektorých finančných pohľadávok, ktorý nadobudol účinnosť 1. mája 2004 a prebral smernicu 76/308 do českého právneho poriadku a ktorý stanovuje, že „doklad, ktorý je exekučným titulom pre vymáhanie pohľadávky v štáte príslušného orgánu, sa odo dňa úplnej žiadosti o vymáhanie považuje bez ďalšieho za exekučný titul pre vymáhanie pohľadávky v Českej republike“.

procesné pravidlá, ktoré upravujú uznávanie a vymáhanie určitých kategórií pohľadávok vzniknutých v inom členskom štáte, nestanovuje však pravidlá týkajúce sa ich vzniku alebo ich rozsahu. [11]

20. Okrem pravidiel o vzájomnej pomoci smernica 76/308 stanovuje aj pravidlá o tom, v ktorom členskom štáte musí byť podaná žaloba, ak dotknutá osoba počas vymáhacieho konania napadne pohľadávku a/alebo exekučný titul, alebo ak sú napadnuté opatrenia na vymáhanie pohľadávky. V súlade s článkom 12 smernice 76/308 je právomoc súdu určená v závislosti od toho, či je napadnutá pohľadávka a/alebo exekučný titul, alebo opatrenia na vymáhanie pohľadávky. A tak podľa článku 12 ods. 1 smernice 76/308 v prípade, že je počas vymáhacieho konania napadnutá pohľadávka a/alebo exekučný titul, žaloba musí byť podaná na príslušnom orgáne členského štátu dožadujúceho orgánu. Podľa článku 12 ods. 3 smernice 76/308, ak sú predmetom sporu opatrenia na vymáhanie pohľadávky prijaté v členskom štáte dožiadaného orgánu, žaloba musí byť podaná na príslušnom orgáne tohto členského štátu. Navyše, článok 12 ods. 2 smernice 76/308 v snahe plne garantovať právo osoby napadnúť pohľadávku a/alebo exekučný titul počas vymáhacieho konania vyžaduje, aby dožiadaný orgán v prípade prijatia oznámenia o podaní žaloby, ktorou sa napáda pohľadávka a/alebo exekučný titul, prerušil exekučné konanie až do vydania rozhodnutia orgánu príslušného na konanie v danej veci v členskom štáte dožadujúceho orgánu. Bez ohľadu na povinnosť prerušiť exekučné konanie dožadujúci orgán môže za určitých okolností požiadať dožiadaný orgán, aby napadnutú pohľadávku vymáhal. Ak je následne výsledok napadnutia pohľadávky priaznivý pre dlžníka, dožadujúci orgán je povinný nahradiť všetky vymožené čiastky vrátane prípadnej náhrady škody.

21. Článok 12 smernice 76/308 tým, že ujasňuje, na ktorom súde musí byť podaná žaloba, a že ukladá povinnosť prerušiť za určitých okolností exekučné konanie alebo vrátiť vymožené čiastky spolu s náhradou škody, sa v skutočnosti usiluje zabezpečiť právnu istotu a ochranu práv dotknutých osôb na obhajobu. Preto aj keď dotknutej osobe môže viac vyhovovať podať žalobu napríklad v členskom štáte svojho bydliska, skutočnosť, že pravidlá týkajúce sa súdnej právomoci obsiahnuté v článku 12 smernice 76/308 od nej vyžadujú, aby podala žalobu v inom členskom štáte, nevylučuje jej prístup k spravodlivosti, ani neprimerane neoslabuje jej právo na obhajobu. Podľa môjho názoru článok 12 smernice 76/308

11 — Rozsudok z 1. júla 2004, C-361/02 a C-362/02, Zb. s. I-6405, bod 20.

tým, že umožňuje predvídať, na ktorom súde bude podaná žaloba, posilňuje zásadu účinnej súdnej ochrany.

22. Domnievam sa preto, že článok 12 smernice 76/308 obsahuje úplnú harmonizáciu pravidiel o tom, na ktorom súde je potrebné podať žalobu týkajúcu sa pohľadávok [12] alebo opatrení na vymáhanie pohľadávky v kontexte smernice 76/308.

23. Aby bolo možné poskytnúť odpoveď na prvú otázku vnútroštátneho súdu, je potrebné vyložiť pojmy „pohľadávka a/alebo nástroj umožňujúci jej uplatnenie“ [exekučný titul — *neoficiálny preklad*] obsiahnuté v článku 12 ods. 1 smernice 76/308. Domnievam sa, že tieto pojmy nie je možné vykladať vo svetle vnútroštátnych noriem občianskeho súdneho konania, ale že je potrebné poskytnúť im autonómny výklad, aby článok 12 smernice 76/308 mohol byť aplikovaný jednotným a predvídateľným spôsobom. Akýkoľvek iný záver by mohol viesť k tomu, že tieto pojmy budú predmetom prípadných navzájom si odporujúcich interpretácií, čím by sa oslabila možnosť predvídať, ktorý súd bude mať právomoc, čo je hlavným cieľom článku 12 smernice 76/308.

24. Podľa môjho názoru je zo samotného znenia článku 12 ods. 1 smernice 76/308 zrejmé, že žaloby týkajúce sa „pohľadávk[y] a/alebo nástroj[a] umožňujúc[eho] jej uplatnenie“ [exekučného titulu — *neoficiálny preklad*] zahŕňajú žaloby súvisiace tak s platnosťou, ako aj s vykonateľnosťou pohľadávky. Pod pojmom „nástroj umožňujúci jej uplatnenie“ [exekučný titul — *neoficiálny preklad*] obsiahnutý v článku 12 ods. 1 smernice 76/308 treba rozumieť právny akt, ktorý môže byť voči dlžníkovi vykonaný, čo je situácia, ktorá si podľa môjho názoru vyžaduje, aby bolo oznámenie o pohľadávke doručené dlžníkovi. S exekučnými opatreniami nemožno začať, ak dlžníkovi nebolo riadne doručené oznámenie o pohľadávke.

25. Navyše sa domnievam, že ciele smernice 76/308 by boli ohrozené, ak by platnosť a vykonateľnosť pohľadávky mohli byť podrobené duplicitnej kontrole zo strany príslušných orgánov dožiadaného členského štátu, keďže to by vyžadovalo, aby pohľadávka bola v súlade tak s právom dožadujúceho, ako aj s právom dožiadaného členského štátu, čo je výsledok, ktorému sa článok 8 ods. 1 uvedenej smernice snaží vyhnúť. [13]

12 — A/alebo exekučného titulu.

13 — Napriek výnimke z pravidla národného zaobchádzania obsiahnutej v článku 8 ods. 2 smernice 76/308 toto ustanovenie v skutočnosti orgánom dožiadaného členského štátu neumožňuje spochybniť platnosť alebo vykonateľnosť exekučného titulu, len umožňuje uznanie titulu týmito orgánmi a nemení pravidlá týkajúce sa súdnej právomoci obsiahnuté v článku 12 tejto smernice. Je potrebné poznamenať, že článok 8 ods. 2 tretia zarážka smernice 76/308 odkazuje na proces uznávania ako na „formality“. Pozri tiež článok 11 ods. 1 smernice Komisie 2002/94/ES z 9. decembra 2002 ustanovujúcej podrobné pravidlá vykonávania určitých ustanovení smernice Rady 76/308/EHS o vzájomnej pomoci pri vymáhaní pohľadávok týkajúcich sa určitých poplatkov, ciel, daní a iných opatrení (Ú. v. ES L 337, s. 41; Mim. vyd. 02/012, s. 299), ktorý stanovuje, že „dožiadaný orgán v žiadnom prípade nespochybní platnosť právneho nástroja alebo rozhodnutia, oznámenie ktorého sa požaduje“.

26. Z pravidiel týkajúcich sa súdnej právomoci stanovených v článku 12 smernice 76/308 je teda zrejmé, že súdom, na ktorom treba napadnúť platobný výmer v predmetnej veci a jeho doručenie v roku 1999, je príslušný orgán členského štátu, v ktorom sa nachádza dožadujúci orgán, konkrétne príslušný orgán Spolkovej republiky Nemecko. Keď žalobca tvrdí, že bol v platobnom výmere nedostatočne identifikovaný ako dlžník a že tento platobný výmer mu v roku 1999 nebol doručený riadne, vlastne tým spochybňuje tak platnosť, ako aj vykonateľnosť samotného platobného výmeru.

27. V súlade so znením článku 12 ods. 1 smernice 76/308 teda žalobca musí žalobu týkajúcu sa platnosti a vykonateľnosti platobného výmeru podať na príslušnom orgáne Spolkovej republiky Nemecko. Skutočnosť, že doručenie platobného výmeru uskutočnili české orgány v mene nemeckých orgánov na základe ich žiadosti, podľa môjho názoru nič nemení na jasných pravidlách týkajúcich sa súdnej právomoci, ktoré sú stanovené v článku 12 uvedenej smernice. Len samotná skutočnosť, že členský štát poskytol inému členskému štátu na jeho žiadosť praktickú pomoc okrem iného poskytnutím informácií alebo doručením dokumentov, tieto pravidlá súdnej právomoci nemodifikuje. [14]

28. Domnievam sa preto, že článok 12 ods. 3 smernice 76/308 treba vykladať tak, že ak sú na súde členského štátu, v ktorom má sídlo dožiadaný orgán, napadnuté opatrenia na vymáhanie pohľadávky, tento súd nie je oprávnený skúmať, či je exekučný titul vykonateľný, a to vrátane skúmania zákonnosti jeho doručenia dlžníkovi.

VI — Druhá otázka

29. Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd usiluje zistiť, či doručenie platobného výmeru žalobcovi v nemčine, to znamená

14 — Podľa môjho názoru články 4 až 6 smernice 76/308 poskytujú príslušným orgánom jedného členského štátu možnosť žiadať od príslušných orgánov iného členského štátu určité informácie, doručenie dokumentov a rozhodnutí a vymáhanie pohľadávok. Podľa môjho názoru články 4 až 6 smernice 76/308 neukladajú povinnosť žiadať o takúto pomoc. Je vecou každého členského štátu, aby posúdil, či potrebuje takúto pomoc od iného členského štátu. Pozri analogicky rozsudok z 27. septembra 2007, Twoh International (C-184/05, Zb. s. I-7897, bod 32), ktorý sa konkrétne týkal článku 2 ods. 1 smernice Rady 77/799/EHS z 19. decembra 1977 o vzájomnej pomoci príslušných úradov členských štátov v oblasti priamych daní (Ú. v. ES L 336, s. 15; Mim. vyd. 09/001, s. 63). Ešte raz pripomínam, že doručenie platobného výmeru sa neuskutočnilo na základe článku 5 smernice 76/308.

v jazyku, ktorému zdá sa žalobca nerozumie a ktorý navyše nie je úradným jazykom Českej republiky, predstavuje vadu, ktorá umožňuje odmietnuť exekúciu uvedeného platobného výmeru.

30. V súlade s ustálenou judikatúrou v kontexte spolupráce medzi Súdnym dvorom a vnútroštátnymi súdmi, ktorú zabezpečuje článok 234 ES, prislúcha výlučne vnútroštátnemu súdu, ktorý vec prejednáva a ktorý musí prevziať zodpovednosť za následné súdne rozhodnutie, aby s prihliadnutím na osobitosti konkrétneho prípadu posúdil potrebu prejudiciálneho rozhodnutia pre vydanie svojho rozhodnutia, ako aj relevantnosť otázok položených Súdnemu dvoru. Preto pokiaľ sa položené otázky týkajú výkladu práva Spoločenstva, Súdny dvor je v zásade povinný rozhodnúť. [15]

31. Súdny dvor však už tiež rozhodol, že za výnimočných okolností musí skúmať podmienky, za ktorých vnútroštátny súd podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, aby mohol posúdiť, či má právomoc. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že návrh vnútroštátneho súdu na začatie prejudiciálneho konania možno zamietnuť len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Spoločenstva nemá žiaden vzťah k realite alebo predmetu sporu vo veci samej, ak ide o problém hypotetickej povahy, alebo tiež vtedy, ak Súdny dvor nemá k dispozícii skutkové alebo právne podklady nevyhnutné na užitočné zodpovedanie otázok, ktoré mu boli položené. [16]

32. Otázka, či žalobcovi musí byť doručený preklad platobného výmeru, je podľa môjho názoru otázkou, ktorá sa týka vykonateľnosti tohto výmeru a ktorá teda musí byť preskúmaná príslušným orgánom členského štátu, v ktorom sa nachádza dožadujúci orgán, v tomto prípade príslušný orgán Spolkovej republiky Nemecko. Preto sa v súlade s článkom 12 ods. 1 smernice 76/308 domnievam, že vnútroštátny súd, ktorý položil prejudiciálnu otázku, nie je orgánom, ktorý má právomoc preskúmať vykonateľnosť platobného výmeru, a že druhá otázka položená uvedeným súdom má hypotetickú povahu, a je preto zjavne neprípustná.

15 — Pozri rozsudky z 12. apríla 2005, Keller, C-145/03, Zb. s. I-2529, bod 33, a z 18. júla 2007, Lucchini, C-119/05, Zb. s. I-6199, bod 43.

16 — Pozri rozsudky z 13. marca 2001, PreussenElektra, C-379/98, Zb. s. I-2099, bod 39; z 22. januára 2002, Canal Satélite Digital, C-390/99, Zb. s. I-607, bod 19, a z 11. septembra 2008, C-11/07, Eckelkamp, Zb. s. I-6845, bod 28.

VII — Návrh

33. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody zastávam názor, že Súdny dvor by mal na prvú prejudiciálnu otázku odpovedať takto:

Článok 12 ods. 3 smernice Rady 76/308/EHS z 15. marca 1976 o vzájomnej pomoci pri vymáhaní pohľadávok týkajúcich sa určitých poplatkov, odvodov, daní a ďalších opatrení (v znení zmien a doplnení) treba vykladať tak, že ak sú na súde členského štátu, v ktorom má sídlo dožiadaný orgán, napadnuté opatrenia na vymáhanie pohľadávky, tento súd nie je oprávnený skúmať, či je exekučný titul vykonateľný, a to vrátane skúmania zákonnosti jeho doručenia dlžníkovi.